

Uns privilegiats que es mantenen joves

L'entrevista a tres bandes es du a terme un dimarts de desembre a la Facultat de Lletres de la UdG. Els tres professors, que es jubilaran el pròxim 30 de setembre, ens citen al quart pis a dos quarts de sis de la tarda. Arribem puntuals. Només hi ha Narcís Soler, assegut al despatx que comparteix amb el seu fill, l'arqueòleg Joaquim Soler. La seva corbata granat, a to amb el jersei, permet conjeturar que la presència del fotògraf

no li és del tot indiferent. Mentre ens resumeix la seva trajectòria a la UdG, apareix Anna Maria Garcia. Cabells curts, ulleres multicolor i l'expressió inequívoca de qui acostuma a controlar els escenaris. Després d'una breu conversa, constatem que Juan Luis Alegret no arriba. «És estrany, li trucaré», diu Garcia. «S'havia confós de dia. Ara ve amb moto des de Llambilles», anuncia al cap d'un minut. Baixem al tercer pis i, després d'un petit proble-

ma amb les claus d'un despatx, decidim començar sense el tercer entrevistat. Quan ja fa un quart d'hora que Gerard Bagué ha activat la gravadora, apareix Alegret. «Em pensava que havíem quedat demà», diu amb un somriure d'orella a orella. Malgrat dur els cabells, blancs i abundants, lleugerament despentinats, nega que hagi vingut amb moto. «Fa massa fred», exclama. És el més jove de tots tres i, a diferència dels altres dos, no té

ARXIU JUAN LUIS ALEGRET

«A Secretaria han hagut de prohibir que els pares s'acostin al taulell per fer la matrícula, perquè els nens i les nenes no parlaven»

Juan Luis Alegret

Han vist canvis importants en el nivell i el tarannà dels alumnes?

NS: Han canviat molt. Diguem que ara saben altres coses. *(Irònic.)*

(Somriures.)

JA: Com que l'alumnat ha crescut molt, s'ha obert el ventall. N'hi ha uns quants de molt bons i molts que no saben ni per què estan aquí. Però dins el percentatge dels bons, són millors que abans.

AG: Ah sí?

Potser a vostè no n'hi ha caigut cap, d'aquests més bons.

AG: Sí que me n'han caigut, i jo me'ls estimo molt, els estudiants, però el nivell ha baixat molt.

JA: Ha baixat el nivell d'esforç, la pro-

fessionalització. Ser estudiant no s'ha professionalitzat. Hi ha unes reivindicacions contínues: que si necessito treballar, que si no he pogut fer això i allò. En qualsevol universitat del món l'estudiant es dedica només a estudiar. Però si aquí fos així, hi hauria d'haver menys estudiants, perquè no tothom hi arriba. A Harvard hi ha 2.000 estudiants. Aquí n'hi ha 12.000.

AG: D'alguns et preguntes què hi fan aquí.

I això ho diuen a aquests alumnes?

JA: És molt dur dir-ho així. No.

AG: Ah no? No els ho dieu?

NS: No.

JA: Dona, a la cara no els ho puc pas dir, això...

AG: Doncs jo sí. Ahir vaig dir a una estudiant: «Per què no sou al bar?».

JA: Individualment, potser sí, però a la classe, no.

Ja s'ho troben amb les notes, no?

NS: Sí, però de vegades també hi ha alumnes que canvien, que entren amb un cinc pelat, però potser resulta que són molt bons per investigar. I d'altres que treuen un nou o un deu però que no funcionen en segons què.

JA: Una part important només van a buscar l'aprobat. Només volen saber què han de fer per aprovar.

AG: Molts són el reflex dels problemes de la nostra societat. Arriben que són cada vegada més criatures.

JA: Això és veritat. A Secretaria han hagut de prohibir que els pares s'acostin

>> Juan Luis Alegret, el 1999, al municipi de Páez, de la regió colombiana de Tierradentro.

cap intenció de ser professor emèrit. «Continuaré col·laborant amb la UdG, però vull fer altres coses; tinc la casa, el camp i el bosc», argumenta. Garcia i Soler, en canvi, confessen que si depengués d'ells encara no es jubilarien, tot i que ja han assumit que és el que els toca. «La llei ens obliga a deixar-ho als setanta anys», recorden. L'entrevista agafa ben aviat el caire d'una conversa. El to és afable, abunden els somriures i les rialles, les gesticula-

cions mediterrànies. De tant en tant, Alegret pica la taula per reforçar alguna idea. Tots tres parlen amb èmfasi, de fet. Es consideren uns privilegiats i no es penedeixen d'haver anat a la UdG. No han tingut els avantatges de professors d'altres universitats, com per exemple els anys sabàtics, però els és igual. «El contacte amb els estudiants ens manté joves», coincideixen. En fer balanç de tots aquests anys a les aules, es mostren satisfets.

«Ho hem fet el millor que hem sabut i, per postres, tenim molts exalumnes que s'han convertit en amics. Això no passa a d'altres universitats grans», conclouen. Abans d'acabar, però, Alegret vol fer constar una queixa: «No tenim ni una sala de professors per anar a prendre cafè o llegir el diari».

Josep Pastells

al taulell per formalitzar la matrícula, perquè els nens i les nenes no parlaven. AG: Als de primer els dic que està prohibit escriure'm correus electrònics, perquè no soc ni la mama, ni la secretària ni la minyona. Avui, per primera vegada en quaranta anys, m'han preguntat quin tipus de lletra volia per al treball, si havia de ser Times New Roman, i quin espaiat.

JA: Sí, també és automàtic preguntar quantes pàgines ha de tenir el treball.

NS: Jo tinc estudiants a Serinyà fent l'excavació cada any i fem vida comuna, i t'adones que ningú posarà paper quan s'acabi, que ningú agafarà una escombria, que si no insisteixes deixaran els plats bruts. Això s'ha notat molt. A casa no els espavilen gaire.

AG: Hem d'anar abaixant nivells perquè al final t'acaben avaluant com a col·lectiu pel nombre d'aprovat o suspesos. Si suspenem molt, el fracàs és nostre.

JA: I per altra banda hi ha la mercantilització de la universitat. Molts estudiants es pensen que estan en una fira: negociant que si li apuges la nota per això, que si venen o no venen a classe... NS: Aquests són els que tenen interès, home.

(Riures.)

JA: N'hi ha que suspenen dues i tres vegades i això els suposa un encariment brutal del preu del crèdit, però passen olímpicament.

NS: Com diu en Nolla, aquests són els que financen la UdG.

JA: I tant! En canvi, n'hi ha d'altres que et desborden. La meva experiència

amb el Màster de Comunicació Cultural ha estat excel·lent, amb uns alumnes en general molt i molt bons.

Vostè, Garcia, que ha estudiat el tema de l'exili, creu que Carles Puigdemont es pot considerar un exiliat?

AG: Depèn de com defineixis un exili. Comparar-ho amb la gent que ha de fugir per força, em sembla que no. Ha marxat perquè ha volgut. Li diu exili, doncs exili.

Els de la Guerra Civil escapaven de la mort, i ell escapa de la presó, no?

AG: Sí, és clar. Ja ho sé, que és molt discutible. És com això dels presos polítics. No sé. Personalment, trobo una vergonya que hagi abandonat el país. Jo ho veig així. L'Allende es va quedar al Palácio de la Moneda. Si et llances a una aventura d'aquesta envergadura has de tenir pensat què fas l'endemà, i no fugir comes ajuudeu-me. Llavors, que ho vesteixis dient que és un exili... Mira, d'acord, qui pot dir que no?

NS: Sempre és a temps de tornar i que l'empresonin.

Darrerament, hem vist com els estudiants participaven més que mai a les mobilitzacions i es polititzaven.

AG: No t'ho pensis.

JA: Jo crec que els alumnes cada cop participen menys en la política.

Doncs des de fora s'ha vist molt clar que hi ha hagut un despertar a la po-

lítica per part dels joves. No ho veuen així?

NS: Sí.

AG: Bé, bé, depèn.

JA: Es mobilitzen uns certs segments de joves d'unes sigles molt determinades, que es mobilitzen en aquests contextos, però no en el context de classe social.

NS: És indubtable que hi ha hagut mobilitzacions com feia temps que no n'hi havia.

AG: Però no hi ha hagut ni una assemblea. És un moviment peculiar. No veig que els més polititzats facin cap esforç per arribar a l'altra gent.

JA: No es deixen de fer classes.

NS: Potser el que passa és que no parlen de política amb nosaltres.

La Universitat de Girona s'ha significat políticament els darrers anys.

JA: Sí, el claustre i el rectorat. Molt més que altres universitats catalanes.

I això no ho veuen bé?

JA: Jo no. La instrumentalització de la institució universitària no la veig bé.

AG: Jo tampoc. Penso que s'ha instrumentalitzat. Hi ha coses que no estan bé i en aquest país no ens n'adonem. Una institució d'ensenyament hauria de ser molt curosa. El que hi ha al nostre claustre està prohibit per la Junta Electoral Central, perquè és propaganda electoral. (Es refereix als llaços grocs.) Però ja no hi donem importància. On hem d'ensenyar a tenir criteri propi i exercir l'esperit crític, no ho trobo bé. Però tothom calla.